

Патријарх српски Порфирије служио у Светоархангелском манастиру у Ковиљу

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије началствовао је 27. октобра 2023. године, на празник Преподобне матере Параскеве, на светој архијерејској Литургији у храму Светих архистратига Михаила и Гаврила у Светоархангелском манастиру у Ковиљу. Светејшем Патријарху српском су саслуживали Преосвећени Епископ ваљевски г. Исихије и Преосвећени Епископ мохачки г. Дамаскин, као и свештеници и ђакони више епархија Српске Православне Цркве. Светој Литургији је молитвено присуствовао Преосвећени Епископ бачки г. Иринеј.

Током малог входа Патријарх српски г. Порфирије је рукопроизвео у чин протосинђела јеромонаха Харитона, настојатеља Светоархангелског манастира у Ковиљу.

После прочитаног јеванђелског зачала, Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије је произнео беседу: „Браћо и сестре, чули смо одломак из Јеванђеља по Матеју, одломак који је део беседе или Христових говора о есхатологији, о будућим временима. Иако силаском Духа Светога на апостоле есхатологија, тојест Царство небеско је ушло у историју и Дух Свети је конституисао Цркву Христову као присуство Царства небеског на земљи. Зато и почињемо свету Литургију речима: Благословено Царство Оца и Сина и Светога Духа. То Царство није од овога света, али је у овом свету Црквом и светом Литургијом. Када је реч о будућим временима, тојест о Царству Божјем које је овде у историји, важно је управо оно што нам открива и данашња јеванђелска прича, да тајном Царства небеског живимо сада и овде и да не одлажемо оно што нас чини грађанима Царства небеског за нека друга времена. Јер, наравно да је Господ обећао да ће опет доћи и иако је у светој Литургији присутан, као што не случајно у молитви узношења изговарамо и речи: Сећајући се свега што се нас ради збило: Крста, Гроба, тридневнога Васкрсења и Другог и славног доласка. Дакле, иако је Господ дошао у пуноћи, на крају историје Он ће опет доћи као Судија. И Сâм Господ је рекао да што се тиче тог тренутка, тог Другог у пуноћи, последњег доласка, нико од људи не зна када ће то бити. Отуда су и погрешни покушаји наши да понекад, испитујући времена и знакове, покушавамо да погодимо, да предвидимо када ће Господ доћи, а нарочито покушавамо то са психолошком фрустрацијом и страхом, јер знамо да Његовом доласку претходи Антихрист, па се онда неретко бавимо темом Антихриста и, испитујући времена и знакове, неретко покушавамо да предвидимо чак одређујући понекада и датум када ће се то десити. Такав приступ догађају у пуноћи последњег Христовог доласка у најмању руку је нетачан, а неретко јесте истинска, права и дубока прелест која у себи има замену теза, а то је да уместо да се бавимо Христом и оним о чему нам говори данашње Јеванђеље – тојест својим подвигом, бригом о свом духовном животу, бригом о стицању врлина – уместо да се бавимо тим, бавимо се нечастивим, бавимо се Антихристом и наравно да је онда плод таквога ангажмана по правилу немир, фрустрација, понекад и дубока духовна болест код неких људи. А, како рекох, данашња прича врло једноставно нам открива шта је то што треба да чинимо како бисмо не само били спремни за Други Христов долазак него како бисмо тајну будућега века већ сада и овде имали као садржај свога живота, учествовали у њој и предокушали тајну Другог Христовог доласка. Дакле, оно што је потребно то је да непрестано будемо духовно будни, да се непрестано и непрекидно трудимо, колико можемо, да живимо Духом Светим, да живимо у складу са Јеванђељем. Дакле, ту није потребна никаква велика мудрост и наука.

Довољно је да својим оком завиримо у Јеванђеље, у закон Христов, у заповести Његове и имамо пред собом смернице, имамо пред собом путоказе; открива нам се начин на који треба да живимо како се не бисмо изненадили када нас Господ посети, када дође као Женик и позове нас. Други Христов долазак је тајна. Не знамо када ће бити, али ми сви знамо да у животу свакога од нас појединачно и лично долази тренутак и Он. И тај тренутак је нама непознат, не знамо када ће то бити, када ће нас Господ позвати из овога света. И када одемо из овога света у наручје Божје, иако је, наравно, и то тајна, али искуство Цркве нас уверава и Јеванђеље открива да оно што смо градили овде, оно што смо зидали овде, то је оно што носимо са собом и не постоје никакве радикалне промене што се тиче нашега односа према Богу – какав нам је однос био овде, такав ће бити и када одемо из овога света. Ако смо чезнули за Њим, ако смо се трудили да имамо уље вере, да имамо уље врлинâ и подвигâ, онда ће наш одлазак одавде и сусрет са Господом за нас бити радост и бити спасење. Али, ако смо били немарни, ако смо заменили Христа неком другом вредношћу, тојест ако смо имали неки идол који је у нашем срцу био уместо Христа и нисмо обраћали пажњу на дарове, на таленте које смо добили од Бога како бисмо их умножавали – јер у истој овој глави у продужетку говори се и о талентима и даровима које смо од Бога добили да бисмо их умножавали – дакле, ако све то нисмо чинили, онда када се сретнемо са Господом и одемо из овога света ми Њега нећемо препознати, а то ће изгледати као да Он нас не препознаје, тојест ако нисмо чезнули за Њим него за нечим другим, онда ће нам Господ бити стран када се сретнемо са Њим. Отуда је заправо главна и основна духовна брига свакога од нас, брига о својој души и спремање за одлазак из овога света. У том контексту, најважнија брига или врлина је управо сећање на смрт. Постоји општи долазак, Други долазак коначни Христов на крају историје. Али за свакога од нас наша смрт је својеврсни Други долазак Христов, управо због тога што одређујемо себе својим ставом, својим начином живота, својим опредељењем овде у историји за своју позицију у вечности, а Господ је Љубав и само Љубав, и љубављу је дошао и све што је чинио и учинио за нас из љубави, бескрајно је учинио из љубави према људском роду и према свакоме од нас лично; доћи ће поново и том свом љубављу грли и прожима све и свакога човека, а у зависности од тога какав је наш одговор, не само вербални и не само умни него какав је наш егзистенцијални одговор, тојест какав је наш одговор као живот, на љубав Божју. Тамо где је љубав у сусрету са љубављу Христовом, умножиће се многоструко све оно што смо добили и што смо изградили, а тамо где тога нема, за оне код којих тога нема, управо та љубав Христова биће бич, биће вечно страдање. Нека би Господ дао да ми попут мудрих

девојака, дакле оних које се опредељују за Христа и непрестано се трудиле да одрже веру живом, да им вера буде живот. Нека би Бог дао да ми као и оне имамо уље вере и уље врлинâ, како бисмо овде у пуноћи оно што је најдубља и највећа реалност и потка и основа постојања света – Христа, међу нама имали Њега непрестано са собом, живели са Њим и у Њему, да бисмо онда када Други долазак Његов буде, препознали Га као свога Женика, али и Он нас као Своје невесте и како бисмо онда сви заједно славили Њега, Оца и Сина и Светога Духа, сада и увек и у векове векова. Амин.”

Током свете Литургије, Патријарх српски г. Порфирије је рукоположио у презвитерски чин јерођакона Козму, а у ђаконски чин монаха Иринеја.

По заамвоној молитви служен је чин освећења кољива, а потом се Светејши Патријарх српски обратио присутнима: „Нека је срећан и благословен празник, браћо и сестре, и да и ми као што је преподобна мати Параскева разумела шта значи пролазност и определила се за оно што је непролазно и није жалила ни зноја ни труда, подвига, да угоди Христу и зато је Христос Господ наш прославио као мудру девојку, као ону која је знала да вечност почиње сада и овде, која је знала да је Господ већ дошао. Честитамо оцу Козми и оцу Иринеју на чину који су добили, али истовремено молимо се Богу да им Бог дâ снаге да буду истински служитељи олтара Христовог и да знају да све што имамо јесте дар од Бога, да је Он Почетак и Крај, Онај Који дела заједно са нама, али и уместо нас. Такође честитам и братији манастира Ковиља, што су добили новог свештенослужитеља јеромонаха и новог јерођакона. То је за потребе манастира, али и народа који долази у ову светињу. И, наравно, честитамо и оцу Харитону јер је постао протосинђел. За монахе, наравно, не значе много чиновни и нису никаква признања него су пре позив и подстрек за још већи подвиг у односу на оно што је било претходно. Зато се молимо Богу да свима Господ дâ снаге, да просветли ум и загреје срце да могу да чују вољу Његову и истовремено молимо да се моле Богу за све нас. Живели! На много година свима! Нека је срећан празник!”

На Литургији је умилно појао здружени хор Светоархангелске обитељи манастира Ковиљ и Школе црквеног појања „Свети Јован Дамаскин” при Црквеној општини новосадској.

spc.rs